

Yêu Thương Nào Cho Em!

Contents

Yêu Thương Nào Cho Em!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	21
9. Chương 9	21

Yêu Thương Nào Cho Em!

Giới thiệu

Đôi lời từ người biên tập: Truyện này là phần phiên ngoại nhỏ trong truyện Đào hoa diệt, nông gia nhạc của Kim Tuấn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-nao-cho-em>

1. Chương 1

Đứng trên sân thượng tòa nhà chọc trời gần trăm tầng, dưới chân là từng hàng xe nối đuôi nhau thành sông cùng dòng người nhỏ như kiến, Lục Lê nghĩ thầm: đời này của anh đã kết thúc rồi.

Càng ở cao thì càng không tránh được lạnh giá, gió đêm xen lẫn hơi lạnh thấu xương, Lục Lê nhắm mắt thấy được ánh rạng đông xa xa nơi thiên đường.

-Có người nhảy lầu rồi –

Người đi trên phố điên cuồng hét lên. Lục Lê ngã vào vũng máu dần lan rộng, không hề nhúc nhích. Chuyện cũ lúc còn sống ủa về theo làn khói xe.

Tản ra trong mùi máu tươi, từng cảnh thoáng hiện.

Cả đời rất dài, thật ra lại rất ngắn.

Lục Lê rất ít khi nhắc đến thời thơ ấu của anh, dù là với người đàn ông đã từng thân thiết nhất kia anh cũng chưa bao giờ nhắc tới. Nếu bắt buộc anh phải dùng một từ để hình dung, vậy nhất định là ‘mây đen dày đặc’.

Lục Lê sinh ra trong một gia đình công nhân bình thường, người nhà không phải quan lớn cũng không phải phú thương. Đương nhiên, với một đứa trẻ còn chưa hết ngây thơ, nó có hạnh phúc hay không cũng không liên quan đến những người thành công trong xã hội này, điều nó để ý nhất là tình yêu không thiên vị đến từ cha mẹ. Thế nhưng chỉ là yêu cầu nhỏ bé như vậy, lại trở thành tiếc nuối lớn nhất trong kiếp này của anh.

Vào năm anh năm tuổi cha mẹ liền nghỉ việc, thập kỷ ấy con đường duy nhất cho những gia đình mất việc là xuống biển buôn bán. Làm buôn bán, nếu làm tốt thì có thể phát lên nhanh chóng, đương nhiên cũng không thiếu buôn bán thất bại, sinh hoạt khốn khổ. Rất không may, gia đình Lục Lê là loại thứ hai, biển rộng mệnh mỏng, bọn họ trở thành con tôm xui xẻo. Cũng từ đó trở đi, cha Lục Lê không còn ý chí làm việc, uống rượu đánh bạc trở thành 'sự nghiệp' quan trọng nhất của ông.

Thua tiền, uống say liền lôi Lục Lê cùng mẹ anh ra trút giận, nhẹ thì nhục mạ, nặng thì cộng thêm quyền cước. Đây chính là thời thơ ấu của anh, một thời thơ ấu không bình thường của một người bình thường. Chuyện này ngay cả Trần Ủy Nhiên cũng chưa từng biết, dường như cũng là nguyên nhân vì sao hai người họ lại trở thành bạn tốt giúp đỡ lẫn nhau, đại khái là vì đồng bệnh tương liên.

Duy nhất có một điều đáng để lưu luyến chính là tình yêu mà người mẹ nhu nhược dành cho anh. Mẹ Lục Lê từng nói, chuyện thất bại nhất đời này của bà chính là đưa tiểu Gia Kỳ đến thế giới này lại không thể cho anh một gia đình ấm áp. Mặc dù người cha say rượu nhục mạ hai mẹ con anh như vậy, nhưng mẹ Lục vẫn nói với tiểu Gia Kỳ, đừng hận cha mình. Mỗi lần như vậy Lục Lê chỉ cúi đầu im lặng không nói, cũng từ đó trở đi tính cách Lục Lê dần trở nên quái gở, lầm lì ít nói, cửa lòng luôn đóng chặt.

Đợi đến lúc Lục Lê đi học, từ tiểu học đến trung học, lại đến phổ thông, tình trạng của cha anh chỉ ngày một tệ hơn. Trong thời thanh xuân vốn là khoảng thời gian hạnh phúc nhất với một người, thì chuyện đáng vui vẻ nhất của Lục Lê chính là trốn ở trường. Dường như chỉ cần rời xa gia đình lạnh như băng kia, anh có thể vờ như mình có một gia đình hạnh phúc mà ấm áp giống người khác.

Thế nhưng sao anh có thể không về nhà cho được, vì người mẹ vất vả cả đời của anh vẫn còn ở trong cái nhà nước sôi lửa bỏng đó, dù thế nào anh cũng không thể bỏ rơi mẹ mình. Cho nên Lục Lê cứ nơm nớp lo sợ trải qua thời thơ ấu của mình như vậy.

Khoảng thời gian mà ngay cả Trần Ủy Nhiên cũng không biết này, vẫn luôn là cái gai không thể nhổ được trong lòng Lục Lê. Trải qua nhiều năm, anh cũng đã không còn mong ước về một gia đình hạnh phúc như vậy từ lâu rồi.

Thành tích của Lục Lê không tính là cao, đứa trẻ trình độ bình thường trong trường đều chỉ có thể tồn tại như một người trong suốt. Không có năng lực giao tiếp làm việc thuận lợi, nói chuyện trôi chảy, cũng không có sở trường, khả năng lãnh đạo, đa số thời gian Lục Lê đều rúc mình trong góc lớp, nghĩ gì đó, viết gì đó.

Như anh thế này, nói hay thì là rất thoải mái, mà nói khó nghe thì là 'giả bộ'. Tuy vậy cho tới giờ Lục Lê đều không để ý đến những cái gọi là đánh giá này, nhưng mặc dù anh râu ria như vậy, trong suốt như vậy, anh vẫn không thoát khỏi ánh mắt thâm sùng bái của các thiếu nữ mơ mộng trong khối. Một mỹ nam tử u buồn như Lục Lê, ở thập kỷ đó là một tồn tại như thần.

Thế nhưng Lục Lê căn bản không để các cô vào mắt. Đây cũng không phải anh gần bần mà chẳng hề tanh mùi bần thế nào, chỉ là anh có một bí mật động trời, bí mật này anh giấu ở trong lòng rất lâu rồi.

Lúc mấy đứa 'hồ bằng cầu hữu' chơi với nhau không tồi bên cạnh đều dầm dúi thảo luận phim sex, lòng Lục Lê cũng ngứa ngáy. Thiếu niên ở tuổi này thường không chịu được cám dỗ, nghe theo đề nghị của bạn ngồi cùng bàn, anh được xem bộ phim cấp 3 đầu tiên trong đời. Lúc đó còn chưa có thứ tân tiến như DVD, năm đó đầu băng mới là vương đạo, bạn ngồi cùng bàn vừa thưởng thức vừa nhấp nhồm trên ghế salon, quần jean bó sát người quả thật không thích hợp để xem loại này. Sau đó liền cùng Lục Lê trao đổi nữ chính trong phim ngực to bao nhiêu, chỗ đó... Mới đầu Lục Lê cũng không thoải mái, nhưng sau khi nhìn hết một cuộn, Lục Lê lại chợt phát hiện mình có một loại bệnh!

Ấc, đương nhiên không phải bệnh liệt dương! Lục Lê đương nhiên có cảm giác, nếu không phải đang ở nhà người ta Lục Lê đã sớm hận không thể móc 'súng' ra nổ một phát. Bệnh của anh kỳ thực là, anh không hề có hứng thú với cô gái trong màn hình, duy nhất khiến anh bị kích thích chính là chàng trai trong phim!!

Về sau, Lục Lê cũng không còn tâm tình xem tiếp, anh thấy bạn ngồi cùng bàn dựa trên ghế salon hai má ửng đỏ, dáng vẻ như không thể chịu được, Lục Lê vội tìm cớ rời khỏi nhà cậu ta. Không vì cái gì khác, coi như là chưa chút không gian riêng tư cho bạn cùng bàn giải quyết vấn đề cá nhân! Rất lâu sau, anh với bạn cùng bàn lại nói về kinh nghiệm ngày hôm nay, bạn cùng bàn nói với anh, sau khi Lục Lê đi không lâu cha của bạn cùng bàn cũng về nhà, đúng lúc gặp phải hình ảnh dâm loạn không chịu nổi này, kết cục của bạn cùng bàn có thể đoán được. Mỗi lần Lục Lê nhớ tới đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối, đương nhiên, những điều này đều nói sau.

Đây cũng là bí mật của Lục Lê, anh là gay, chỉ thích đàn ông.

Lục Lê giấu kín bí mật này trong lòng, anh biết đời này có lẽ chỉ có thể để nát ở trong lòng, trong cái gia đình kia nếu anh thẳng thắn với người nhà, đại khái lão nát rượu kia sẽ đánh chết anh với mẹ anh. Thế nhưng, mấy năm sau, anh lại quên bản khoản đã từng ràng buộc mình đây, vi phạm lời hứa giấu kín trong lòng này.

Lục Lê là gay, đương nhiên cũng từng thích đàn ông, thích cũng không sao, nhưng lại thích suốt ba năm cấp 3. Người kia tên là Ngô Bằng, thành viên đội bóng rổ của trường, người cao, tóc ngắn, dáng người rất tuyệt. Trong thời gian ba năm cấp 3, Ngô Bằng vẫn là đối tượng thủ dâm mỗi đêm của Lục Lê.

Tình yêu đơn phương như ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt anh, anh chưa bao giờ khát vọng có được một người đàn ông như vậy. Thế nhưng ban ngày ở trường Lục Lê lại có thể điềm nhiên như không có gì, dáng vẻ như một người bình thường, vẫn lầm lì ít nói, vẫn một thân một mình, vẫn hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của một số nữ sinh trong lớp, vẫn làm người trong suốt của anh.

Chẳng lẽ tình yêu của anh cứ vô tận mà chết như vậy ư?

Lục Lê cũng không biết mình có nên tiếp cận Ngô Bằng không, chẳng lẽ thật sự chỉ có thể ngày ngày vụng trộm ngắm nhìn như vậy, nhìn dáng vẻ anh tuần lau mồ hôi như mưa trong trận bóng rổ của cậu ấy, nhìn cơ bắp mê người hiện lên sau lớp đồng phục ướt nhẹp mồ hôi của cậu ấy, nhìn nụ cười nghịch ngợm tự tin mỗi khi thành công một quả slam dunk của cậu ấy, Lục Lê cảm thấy mình đã yêu cậu ấy hết thuốc chữa rồi.

Lục Lê tự hỏi mình, rốt cuộc thích cái gì ở Ngô Bằng? Lục Lê suy nghĩ suốt một tiết số học lại không nghĩ ra được, cuối cùng còn bị thầy toán chỉ tên, nói anh đi học không tập trung. Lục Lê á khẩu không trả lời được, thời gian này đã lên lớp 12 rồi, Lục Lê nhìn mọi người xung quanh mùa bút thành văn chuẩn bị cho kỳ thi đại học căng thẳng, còn anh lại không thể học vào, anh cảm thấy nhân sinh của mình căn bản là ngõ cụt không có đường ra.

Anh thầm nghĩ có một ngày có thể nhặt được một trăm vạn, dẫn mẹ mình rời khỏi lão nát rượu, để bà không phải vì mình làm công kiếm tiền khắp nơi nữa. Nhưng từ nhỏ đến lớn thứ giá trị nhất Lục Lê nhặt được là năm đồng, lại còn bị thiếu một góc.

Thế nhưng có thể nào Lục Lê cũng không nghĩ tới, vấn đề không tập trung trong tiết số học nhìn như rêu rĩa kia, lại trở thành bước ngoặt cực kỳ quan trọng trong đời anh.

Thầy toán gọi mẹ Lục Lê đến trường, cái bài gọi người nhà đến này thật quá lừa đảo. Thế nhưng ai cũng không thể phủ nhận quả thật có một số thời điểm nó cũng phát huy tác dụng quan trọng, Lục Lê cũng không ngoại lệ.

Sau khai giảng học kỳ hai lớp 12 đúng vào lúc trời đông giá rét, mẹ Lục với đôi mắt sưng đỏ ra khỏi văn phòng, Lục Lê đứng ở cửa ra vào đợi mẹ trách cứ. Sau khi mẹ Lục đi ra không nói một câu, từ khu lớp học đến đường cái, lại về nhà, mẹ Lục vẫn im lặng. Trong lòng Lục Lê như có một tảng đá lớn, đè nửa vơi ở đó vô cùng khó chịu.

Sau khi vào cửa, Lục Lê không nhận được mở miệng nhận sai, mẹ Lục quay đầu nhìn anh, Lục Lê không dám ngẩng đầu. Nhưng mẹ anh vẫn không nói gì, Lục Lê đành phải từ từ ngẩng đầu lên, đúng lúc đối diện với ánh mắt của mẹ. Mẹ Lục chỉ nhìn anh, nhưng ánh mắt ấy cả đời Lục Lê cũng không quên được, đó là một loại thất vọng, thất vọng trước nay chưa từng có, nhưng cũng có đau lòng, đau lòng vì con của mình phải sống trong một gia đình thế này!

Thế nhưng bà không trách được con, càng không muốn trách con, bà chỉ oán hận duy nhất bản thân mình!

Đêm hôm đó, Lục Lê viết vào nhật ký một câu như vậy, “Ngô Bằng, nếu tớ thi đỗ đại học hạng nhất tớ sẽ thổ lộ với cậu, nếu hai ta thật sự có duyên. Cậu nhất định phải chúc phúc cho tớ!”

Từ đó về sau Lục Lê bắt đầu học như chưa bao giờ được học, anh vẫn lăm lè như trước nhưng lại không hề tầm thường vô vị. Anh muốn cố gắng thi đại học, bởi chỉ có thi lên đại học, tìm được việc, kiếm được tiền mới có thể để mình với mẹ thoát khỏi căn nhà kia!

Đáng tiếc Lục Lê tính ngộ quá muộn, cách kỳ thi đại học chỉ có nửa năm anh đã đánh mất cơ hội tốt nhất, dù liều mạng học anh cũng chỉ miễn cưỡng thi đỗ đại học hạng hai. Thầy toán khen ngợi anh, nói anh trong nửa năm cuối tiến bộ thần tốc, ban đầu nghĩ rằng anh không thi đỗ trường công lập, không ngờ lại lấy được giấy báo trúng tuyển của trường hạng hai. Đây là lần đầu tiên Lục Lê không còn là người trong suốt ở trường, nhóm mũi nhọn trong lớp cũng biết “A, còn có người tên Lục Lê.”

Lúc anh nhận được giấy báo trúng tuyển đã trốn dưới tầng nhà anh khóc cả buổi chiều. Nguyên nhân rất đơn giản, anh cảm thấy không thi tốt, anh cảm thấy mình có lỗi với mẹ, đương nhiên anh cũng không thể thổ lộ với Ngô Bằng. Nguyên nhân quan trọng nhất đương nhiên là cái đầu.

Thế nhưng, điều khiến Lục Lê khổ sở hơn là anh đã cố gắng hết sức, vì kỳ thi đại học anh đã sớm mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Cuối cùng vẫn là mẹ Lục tìm được anh, mẹ Lục cười kéo anh đứng dậy. Đây là một trong những nụ cười hiếm hoi mà Lục Lê nhìn thấy, gánh nặng sinh hoạt cho bà quá nhiều áp lực, bà nào còn hơi sức mà cười. Thế nhưng lúc này đây, Lục Lê lại nhìn thấy nụ cười xinh đẹp nhất lộ lên trên khuôn mặt bị năm tháng vô tình mài mòn kia.

Mẹ Lục nói với Gia Kỳ, bà rất vui, cũng rất hài lòng, bà vì con mình mà cảm thấy kiêu ngạo.

Thế nhưng Lục Lê không hề ngờ được, sau khi về nhà anh lại vì cố gắng nửa năm nay của mình mà ăn một trận đánh – lão nát rượu lại thua bạc. Mẹ Lục nói với lão Gia Kỳ nhận được giấy báo trúng tuyển, lão nát rượu nghe là trường hạng hai lập tức phát hỏa, lão mắng Lục Lê là đồ đàn, là đồ vô dụng, bỏ ra cho anh nhiều tiền như vậy lại chỉ thi được từng ấy điểm, ồn ào muốn cho Lục Lê đi làm công kiếm tiền trả tiền cho lão.

Lục Lê vốn nên quen với tiết mục như vậy rồi, hồi trước anh cũng chỉ im lặng không nói gì mà trốn vào phòng ngủ, nghe bên ngoài tiếng đồ đạc bị ném ‘loảng xoảng’, còn có tiếng khóc lóc khe khẽ của mẹ.

Đúng vậy, anh và mẹ mình đều nhu nhược quá rồi.

Thế nhưng đêm nay, Lục Lê thật sự cảm thấy mình không nhịn nổi nữa, rốt cuộc anh không kiềm chế được tâm tình của mình. Cuộc sống từ nhỏ đến lớn như vậy anh chịu quá đủ rồi, cha ruột của mình chỉ biết bài bạc uống rượu, đừng nói cho Lục Lê tiền sinh hoạt, ngay cả tiền sinh hoạt của mình lão cũng không kiếm ra, đến bây giờ lão lại quay ngược oán trách Lục Lê, còn bắt anh trả tiền.

Lần đầu tiên Lục Lê nói ra những lời này, không ngờ lại bị tát một cái, sau đó chính là tay đấm chân đá. Lục Lê muốn đánh trả nhưng mẹ lại chen vào ôm lấy lão nát rượu đang nổi điên, lão không chút nể tình đem tất cả lửa giận của mình trút lên người mẹ Lục.

Lục Lê cảm thấy mình quá uất ức, uất ức trước nay chưa từng có, anh đứng bật dậy tông cửa xông ra ngoài.

Sau lưng là tiếng la khóc gọi tên anh của mẹ, còn có tiếng chửi rửa bảo anh đi chết đi của người đàn ông kia.

Đúng vậy, đây chính là bố tôi, đây chính là cuộc đời của tôi, tôi cũng cảm thấy mình đáng chết, Lục Lê tự nhủ với mình như vậy.

Cuộc sống như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ?

Đi chết đi, chết rồi sẽ không còn phiền não nữa. Lục Lê chạy thẳng một mạch đến bờ sông, xa xa là những chiếc thuyền đánh cá lấm chằm, sau lưng là cảnh đêm của tòa thành nhỏ không phồn hoa này, Lục Lê đứng giữa trời đất bao la mờ mịt, không cảm nhận được một chút ấm áp.

Dù sao anh cũng quyết định phải chết rồi, không sao hết.

“Tùm’ một tiếng, Lục Lê nhảy vào nước.

Đương nhiên, lúc này Lục Lê vừa lấy được giấy báo trúng tuyển của đại học ở thành phố S, mới chỉ 19 tuổi, anh đương nhiên không chết như vậy được.

Khi anh tỉnh lại, đúng lúc đang gặp nạn đầu tiên trong đời. Nói đúng ra, thì là hô hấp nhân tạo.

Anh dần dần khôi phục ý thức, mở to mắt, một khuôn mặt đàn ông lạ lẫm đang ghé sát mặt anh, thấy anh tỉnh lại người đàn ông xa lạ liền đứng dậy.

-Vừa đỗ đại học đã tìm chết, gặp phải người không chịu được áp lực của kỳ thi đại học mà tự sát, nhưng chưa gặp qua ai cầm giấy thông báo trúng tuyển mà tự sát cả.

Giọng điệu của người đàn ông không tốt, nhưng lúc ấy, Lục Lê lại sinh ra thiện cảm khó hiểu với người đàn ông này.

Có lẽ, chỉ là ân cứu mạng?

Lục Lê đứng lên, nhìn người đàn ông tây trang giày da bên cạnh và mình đều cùng ướt sũng, sau đó là khoảng im lặng kéo dài.

Người đàn ông nhấc áo khoác của mình ở dưới đất, đi đến trước mặt Lục Lê choàng lên thân thể đang lạnh run của anh, sau đó liền xoay người đi về phía ô tô đỗ cách đó không xa.

Lục Lê như một thằng ngốc đứng sững ở đó, người đàn ông càng đi càng xa, lúc này Lục Lê mới tỉnh táo.

-Này, anh tên là gì? Tôi đi đâu tìm anh?

-Tần Thiếu Phong! Cậu cứ lên đại học đi, chúng ta sớm muộn gì cũng gặp lại nhau.

Người đàn ông xa lạ nói mà không quay đầu.

Sau đó, chiếc xe màu đen lao vút đi.

Lục Lê cúi đầu, giấy thông báo nằm dưới chân anh, anh nhớ là mình để nó trong túi áo, có thể là vừa rồi nhảy vào nước người đàn ông kia vớt lên giúp Lục Lê.

Lục Lê thở dài, hết sức cẩn thận cởi áo khoác sau lưng, anh đưa tay sờ bên trong rồi thầm may mắn nói, “Aizz, may mà không bị ướt.” Sau đó vừa run rẩy vừa về nhà.

Đây là lần gặp nhau đầu tiên của Lục Lê với Tần Thiếu Phong, hai người dùng vẻ ngoài ướt sũng gặp nhau, cực kỳ mất mặt. Thế nhưng Lục Lê lại có cảm giác, cuộc đời anh từ nay về sau sẽ cùng người đàn ông tên Tần Thiếu Phong này dây dưa không dứt, đến chết không thôi.

Mà Ngô Bằng đối với anh, cũng chỉ có thể vô tội mà chết như vậy, hữu duyên nhưng vô phận.

Trực giác của anh không sai, từ nay về sau Tần Thiếu Phong là vai chính quan trọng nhất trong đời anh, thậm chí ở trước mặt hắn, Lục Lê cam nguyện đóng vai phụ.

Lục Lê nghe lời Tần Thiếu Phong đến thành phố S học đại học. Sau đó, Lục Lê thuận lợi gặp được hắn ở thành phố S. Sau đó nữa thì làm bạn trai của Tần tổng. Từ đó về sau, cuộc đời của Lục Lê đã có bước lột xác chưa từng có.

Anh đã quên hứa hẹn mình từng vùi trong lòng, anh đã quên trong một gia đình như vậy anh căn bản chẳng có tư cách gì để come-out, anh cũng đã quên kỳ vọng mà mẹ Lục từng dành cho anh. Lục Lê vì thứ gọi là tình yêu của mình, bỏ vào tất cả của mình, kể cả cuộc đời của anh.

Anh thú nhận tất cả với người nhà, không để ý ngăn cản của mẹ, năm ba đại học đã bỏ học theo Tần Thiếu Phong xuống biển kinh thương, buông tha vô số cơ hội vốn có thể lấy được trong đại học.

Thế nhưng báo ứng của anh cũng tới đúng hạn, anh đã mất đi người quan trọng nhất đời mình. Mẹ Lục vất vả cả đời không có được một ngày thoải mái, chồng vô dụng thì thôi, nhưng ngay cả hi vọng duy nhất của

bà – Gia Kỳ cũng biến thành bộ dáng như vậy. Năm thứ ba sau khi Lục Lê bỏ học, mẹ Lục mang theo vô hạn tiếc nuối cùng oán hận rời khỏi nhân thế.

Khi đó, Lục Lê đã bốn năm không về nhà, ngay cả nhìn mặt mẹ Lục lần cuối anh cũng không làm được, anh vĩnh viễn không thể tha thứ cho mình, là anh hại chết người thân nhất của anh trên thế giới này.

Lục Lê đã từng nghĩ rằng, dù có thế nào mình vẫn còn có Tần Thiệu Phong. Mặc dù hắc phong lưu tự do, hắc bất cần đời, thế nhưng chỉ cần Tần Thiệu Phong yêu anh, anh sẽ không so đo bất cứ chuyện gì. Bởi vì, trong cuộc đời anh chỉ còn lại Tần Thiệu Phong thôi.

Thế nhưng, mãi cho đến ngày đó, Tần Thiệu Phong ở trên chiếc giường đã từng cùng anh trải qua vô số đêm xuân cùng một người đàn ông khác mây mưa, Lục Lê đột nhiên cảm giác cuộc đời mình đã sụp đổ.

Tần Thiệu Phong đã chơi chán anh lâu rồi, chỉ là anh chưa bao giờ nhận ra, Lục Lê nghĩ vậy. Anh chạy ra khỏi phòng ngủ của Tần Thiệu Phong, căn phòng ngủ ngập ngụa mùi tình dục tanh ngấy, không có ai gọi anh. Lục Lê lái xe, ngơ ngác lao như bay trên đường cao tốc thành phố. 10 phút sau, anh đứng trên sân thượng của tòa kiến trúc cao nhất thành phố, quan sát dòng xe đông đúc dưới chân, cùng với nhân sinh mờ mịt không lối thoát của anh.

...

Lục Lê nhìn thi thể máu thịt lẫn lộn của mình, cứ thế bất lực nằm trong vũng máu, khoe môi tái nhợt nở một nụ cười khổ. Đúng vậy, Lục Lê, người như mây nên chết từ lâu rồi.

Đây chính là ba mươi năm của anh, nhân sinh không bình thường của một người bình thường. Anh đã mất đi rất nhiều, bỏ lỡ rất nhiều, những thứ từng là tiếc nuối cùng mất mát ấy, tất cả đều biến thành một nụ cười khổ nơi khoe môi.

...

Lục Lê sống lại. Khi anh tỉnh lại quạt trên đỉnh đầu đang quay ong ong không ngừng, trên tán cây hòe già ngoài cửa sổ ve đang kêu da diết, bạn ngồi cùng bàn nói với anh vừa rồi anh ngủ gật trong tiết số học.

Mà trong tay anh đang cầm một lá thư, trên thư ký tên: Trần Ủy Nhiên.

2. Chương 2

Lục Lê không rõ quá trình vận hành của thế giới này, cũng không biết thế giới sau khi sống lại đến cùng có gì thay đổi so với trước kia?

Điều duy nhất anh xác định được chính là mình thật sự trở về rồi, thư qua lại giữa anh với bạn qua thư Trần Ủy Nhiên cũng về tới mười hai năm trước. Đời trước, Lục Lê vì Tần Thiệu Phong mà đánh mất bản thân, cuộc sống điên cuồng mà thối nát ấy gần như khiến anh đánh mất thói quen trao đổi thư từ với Trần Ủy Nhiên. Thậm chí cả việc sau khi tốt nghiệp Trần Ủy Nhiên đi đâu cũng không biết.

Đời này anh trở về rồi, đã trở về rồi thì nhất định không thể lại giẫm lên vết xe đó. Mặc dù không gặp được người yêu đời này, anh cũng muốn an ổn sống bên cạnh bạn bè.

Lục Lê nắm chặt bức thư trong tay, tâm tình trở nên căng thẳng.

-Ô? Ngủ rồi?

Lục Lê đột nhiên ngẩng đầu, lại không biết bản thân đang trong tiết học, thầy toán học đang hào hứng giảng về “ứng dụng tổng hợp của các dãy số bất đẳng thức”, bạn học ngồi cạnh đang nghe đến gật gù buồn ngủ, đột nhiên bị tiếng kêu bất thành lời làm tỉnh như sáo.

Nhóc béo ngồi gần cửa ra vào ngẩng đầu lau nước miếng liếc nhìn Lục Lê, sau đó ngồi nghiêm chỉnh nhìn thầy toán.

-Ừ, nếu tôi đoán không nhầm, vừa rồi anh ngủ gật.

Mở miệng không phải ai khác mà đúng là thầy giáo dạy toán vẽ mặt khó chịu.

Mà tinh lực của Lục Lê hoàn toàn không ở họa bản thân gây ra, ngược lại anh không thể hiểu được mình rõ ràng đã nhảy lầu tự sát, tại sao lại tỉnh lại trong lớp học ở trường cấp 3.

Không đúng, không đúng, đây là mơ. Lục Lê duỗi tay ra sau lưng dùng sức tự véo mình một cái, đau quá.

Lục Lê không thể tin được, lại không thể không tin tưởng, anh thật sự trở về, về tới lớp học cấp 3 năm 19 tuổi.

-Gia Kỳ, thầy đang gọi cậu!

Diệp Sâm dùng tay huých Lục Lê một cái.

Lục Lê đột nhiên bừng tỉnh, thầy toán đang chấp tay sau lưng trừng anh.

-Lục Lê, anh đi ra ngoài cho tôi!

...

Hành lang quen thuộc, sân trường quen thuộc, lớp 12B quen thuộc, Lục Lê đứng trước cửa phòng học như một con rối đi lầm vào cảnh mộng, có chút hưng phấn, có chút bận tâm, cũng có chút mờ mịt.

Đời trước tuyệt vọng chết đi, không ngờ ông trời lại cho anh cơ hội sống lại một lần nữa, đời này anh tuyệt đối không thể sống như vậy. Anh muốn cố gắng kiếm tiền, hiểu thuận với mẹ, bắt đầu một cuộc sống mới.

Lục Lê cố gắng nhớ lại, dù sao từ đời trước đến bây giờ đã qua khoảng thời gian mười năm. Thời điểm này Lục Lê đang chuẩn bị cuộc chiến cấp ba, nói khó nghe thì chính là không lý tưởng, khoảng thời gian ấy việc vui duy nhất chính là xé chiều mỗi ngày đi theo Diệp Sâm đến sân bóng rổ. Kỹ thuật đánh bóng của Lục Lê không tốt, rất ít khi vào sân, mục đích anh đến cũng không ở đây, anh đến vì Ngô Bằng – người anh thích hai năm.

Tiết ba, bốn buổi chiều thời tiết oi bức muốn chết. Lục Lê nhấc tay lau mồ hôi, lông mày nhíu chặt, việc cấp bách bây giờ là phải làm dịu được thầy giáo. Anh nhớ rõ đời trước chính vì đi học lười biếng bị thầy toán gọi người nhà đến, dù trải qua bao lâu Lục Lê vẫn không quên được ánh mắt của mẹ anh lúc nhìn mình.

Đúng vậy, không thể để mẹ lại lo lắng vì anh.

Chuông tan học vừa vang lên, trong sân trường yên tĩnh trở nên nhộn nhịp chưa từng có. Các học sinh chạy vội ra phòng học, Lục Lê nhẹ nhàng đi đến cửa phòng học ló đầu vào, không ngờ lại nhào vào ngực thầy toán đang muốn đi ra.

-Anh làm gì!

Thầy toán dùng giọng nói chỉ có phụ nữ đến thời mãn kinh mới có rống anh.

-A, thầy ơi, thầy ơi em sai rồi, thầy nghe em giải thích, thầy nghe em giải thích đi.

Lục Lê không thể không cúi đầu, đúng y bộ dáng ‘van xin thầy cho em một cái tát’.

Đã lâu Lục Lê không còn phải cúi đầu cầu xin người khác như vậy, đời trước tung hoành một cõi, dựa vào người đàn ông kia che mây cản mưa, khổng chế hết thầy. Lại chưa bao giờ ngờ được, mặc dù anh có thể khổng chế thiên hạ, lại không khổng chế được trái tim của người đàn ông kia. Đương nhiên, tất cả những điều này đều đã qua, gameover rồi, đây là cuộc đời mới của Lục Lê.

Thầy toán nêu cao truyền thống tốt đẹp dầu muối không thấm, mặc kệ Lục Lê nhõng nhẽo năn nỉ cả ngày vẫn vững như thạch không cho anh sắc mặt tốt. Lục Lê cũng tự hiểu lần này quả thật có hơi quá đáng, mặc dù anh không hề cố ý.

Song, Lục Lê biết rõ đạo lý lợn chết không sợ nước sôi, nói thế nào cũng đã sống ba mươi năm, chút chuyện còn con này còn không xử lý được? Rốt cuộc thầy toán cũng cho anh một cơ hội ‘lần nữa làm người’ ‘hồi cải làm lại cuộc đời’.

Nguyên nhân rất đơn giản.

-Thầy, cuộc thi sắp tới môn toán của em nhất định được 100 điểm.

Đây là lời tâm huyết của một thiếu niên từ lúc lên cấp ba đến nay, thành tích toán học vẫn quanh quẩn ở ranh giới đủ chuẩn.

...

Lúc Lục Lê ra khỏi văn phòng, thở hắt ra như trút được gánh nặng.

Đi qua chỗ rẽ hành lang, Diệp Sâm đang đứng ở đó chờ anh.

Lục Lê còn chưa hoàn hồn sau cú sốc trọng sinh, thậm chí ngay cả bạn tốt nhất của mình cũng không kịp nhìn. Diệp Sâm là người anh quen lúc mới vào cấp ba, hơn nữa trong cuộc sống cấp ba như địa ngục Diệp Sâm vẫn là bạn tốt nhất của Lục Lê. Tâm đề phòng của Lục Lê rất sâu, ít khi thành thật với người khác, thế nhưng anh lại rất thân với Diệp Sâm, nguyên nhân cũng không khó lý giải, Diệp Sâm cũng mê bóng rổ, quan trọng nhất là cậu ta quen biết Ngô Bằng.

Chỉ tiếc, sau khi tốt nghiệp Lục Lê nghe nói Diệp Sâm xuất ngoại, về sai hai người mất liên hệ.

-Lục Lê, cậu không sao chứ?

Diệp Sâm tỏ vẻ nghi hoặc hỏi thăm.

-Không sao không sao, sợ bóng sợ gió một hồi thôi.

Lục Lê lắc đầu, cùng Diệp Sâm sóng vai đi đến phòng học. Xa cách lâu ngày gặp lại, Lục Lê lại không biết nói gì cho phải.

Phòng học 12B.

Lục Lê đang bận rộn thu dọn túi xách.

-Đúng rồi, tớ đi chơi bóng một lúc, cậu đi không?

Diệp Sâm ngồi trên mặt bàn đối diện Lục Lê vừa hỏi anh vừa dùng ngón trỏ chuyển động bóng rổ, động tác linh hoạt thành thạo.

Lục Lê nghĩ một hồi vẫn từ chối, đây là ngày đầu tiên sau khi anh trọng sinh, anh còn chuyện quan trọng hơn cần làm, ví dụ như về nhà thăm mẹ.

Diệp Sâm nhìn anh khó hiểu, nghĩ thầm thằng nhóc này sao thế, bình thường đều đi với mình đến sân bóng rổ xem, hôm nay lại đứng là khác thường.

Diệp Sâm đứng dưới cuối lớp ném vài quả vào mặt tường phía trên bảng đen, báo bảng năm màu bị làm rụng một ít bụi phấn, trước khi đi vẫn không quên hỏi lại một lần.

-Cậu không đi thật à? Tớ đi đấy.

Lục Lê ngồi trên ghế dọn dẹp bàn học, bên trong chồng sách giáo khoa đầy cộp bông lộ ra một tờ giấy được gấp lại, Lục Lê mở tờ giấy, trên đó chỉ chút tên một người – Ngô Bằng.

Đúng vậy, người thâm mến nhiều năm ở đời trước như vậy, ai ngờ kết quả chỉ có thể vô tật mà chết, một cuộc tình đơn phương không đau không ngứa, nhưng khi nghĩ lại trong miệng lại đắng chát.

-Trời còn sớm, tớ qua đó chơi một lúc. Nhưng tớ phải về nhà sớm, hôm nay...

Lục Lê có hơi chột dạ, nhưng một người nội tâm 30 tuổi đứng trước mặt một học sinh trung học che giấu chút cảm xúc vẫn dư sức.

-Về nhà sớm?

Diệp Sâm đứng khựng tại chỗ như bị điểm huyết, cảm thấy khó hiểu.

Hồng rồi, Lục Lê nghĩ thầm, đời trước thời gian này chính là lúc anh ghét về nhà nhất, điểm này Diệp Sâm nhất định biết.

-Ừ, đi thôi đi thôi, hôm nay là trường hợp đặc biệt.

Lục Lê đẩy người Diệp Sâm, hai người ra khỏi phòng học.

Lục Lê không ngừng cảm thán, may mà Diệp Sâm là người tùy tiện, người như vậy liếc mắt một cái cũng có thể cho qua chuyện, nhưng về sau nói chuyện đúng là phải cẩn thận.

Nghĩ đến đây Lục Lê lại thấy đau đầu.

Lục Lê còn chưa thích ứng với mọi thứ xung quanh, dù sao một người 30 tuổi lại đến trường một lần nữa, nhất là dạng người lặn lội trong xã hội nhiều năm như anh. Anh đã sớm không còn là thiếu niên bi thảm chưa trải đời năm đó nữa.

Ra phòng học, trên đường đi tới sân vận động không ngừng có người ném nụ cười thẹn thùng dịu dàng cho Lục Lê. Lục Lê cúi đầu nhìn trang phục của mình, vẫn mặc đồng phục mười ngày như một, giày chơi bóng màu trắng, cả người cũng không có gì đặc biệt hấp dẫn người khác.

Thế nhưng Lục Lê lại quên lúc này bản thân đứng vào tuổi mười tám căng tràn nhựa sống, lại thêm bình thường Lục Lê đều có dáng vẻ mỹ thiếu niên u buồn lạnh lùng, đầu năm nay đang lưu hành kiểu mẫu này.

Lục Lê có chút ngượng ngùng, nhận được coi trọng của mọi người như vậy nhưng lại không biết biểu thị cái gì, Lục Lê đành phải mỉm cười lời Diệp Sâm đi qua đám người.

-Gia Kỳ, cậu sướng thật, nhân duyên với con gái tốt như vậy mà vẫn độc thân, đúng là lãng phí của trời.

Diệp Sâm ra vẻ phiền muộn thở dài.

-Cậu bớt ba hoa cho tớ, nhanh vào đi.

Lục Lê bất đắc dĩ nói một câu.

Diệp Sâm chạy vào sân bóng rổ, một lát sau Lục Lê cũng vào, anh tìm một chỗ trên khán đài ngồi xuống. Trên sân bóng cũng không có nhiều người, Lục Lê tìm một vòng không nhìn thấy Ngô Bằng, trong lòng có chút thất vọng. Tuy yêu thương đời trước đã trôi qua thời gian rất lâu, hướng chỉ trái tim Lục Lê bây giờ cũng bị Tần Thiếu Phong làm tổn thương không còn nhiệt tình như ngày xưa, thế nhưng dù là vậy anh vẫn cảm thấy thất vọng.

Diệp Sâm ở trên sân bóng ra sức chạy, đoạt bóng, ném rổ, chuyền bóng, chạy ba bước lên rổ, rất có phong phạm vương giả. Nhưng cậu ta cũng chỉ có thể tranh thủ lúc Ngô Bằng không ở đây ra oai một lúc, muốn nói trâu bò đương nhiên vẫn là Ngô Bằng.

Nhớ năm đó, Ngô Bằng...

-Lục Lê, xuống chơi đi!

Diệp Sâm đứng trong sân bóng rổ hô to với Lục Lê trên khán đài, sau đó tất cả mọi người trên sân bóng dừng động tác trong tay đồng loạt quay nhìn Lục Lê.

Lục Lê nghĩ thầm, thế này xem như nổi danh rồi.

Kỳ thật, người trong đội bóng rổ đại khái đã biết Lục Lê từ trước rồi, mặc dù không biết tên của anh nhưng cũng đều biết xế chiều mỗi ngày đều có một cậu trai xem bọn họ luyện bóng. Cũng không biết rốt cuộc cậu ta đang nhìn cái gì.

Lục Lê khoát tay, ra hiệu tớ không chơi, mọi người tiếp tục.

Diệp Sâm tiếp tục hù người, mãi đến khi khóe mắt liếc thấy Ngô Bằng đứng ở cửa ra vào.

-A Bằng, cậu đã đến rồi. Tất cả mọi người đang chờ cậu đây.

Lục Lê nhìn theo tầm mắt của mọi người thấy Ngô Bằng đứng ở cửa ra vào, Lục Lê nghĩ thầm, vừa rồi cậu ấy cũng đứng ở đây à? Sao anh lại không nhìn thấy?

Ngô Bằng cười gật đầu, lưng đeo balo đi vào phòng thay quần áo. Lúc đi ra Ngô Bằng đổi lại bộ chiến bào quen thuộc của hắn, đồng phục bóng rổ rộng thùng thình. Lục Lê nhìn chằm chằm vào Ngô Bằng, trong

lòng nhủ thầm, đã lâu không gặp, không tồi, vẫn đẹp trai như vậy, không hổ là người khiến tôi thích nhiều năm.

Ngô Bằng vừa muốn vào sân, nhưng bị Lục Lê nhìn chăm chăm như vậy quả thật có hơi mất tự nhiên, là chỗ nào có vấn đề à? Ngô Bằng cúi đầu nhìn trang phục của mình, mãi đến khi xác nhận tất cả đều bình thường xong mới ngẩng đầu lên.

Sau đó Lục Lê xấu hổ dời mắt.

Ngô Bằng hơi nhú mào, sau đó chạy chậm vào sân bắt đầu luyện bóng.

Cho dù Lục Lê đã không còn là thiếu niên non nớt thắm mẹn Ngô Bằng ba năm kia nữa, nhưng anh không thể không thừa nhận, mọi cử động của Ngô Bằng vẫn là cảm dỗ thanh xuân mà anh khó có thể chống lại.

Dù anh biết đây không phải là yêu, thế nhưng sức sống cùng tinh thần phấn chấn tỏa ra từ người Ngô Bằng vẫn lấp đầy người thiếu niên trải qua thế sự xoay vần này.

Ánh mắt Lục Lê từ đầu đến cuối không hề rời khỏi Ngô Bằng, anh nhìn nhất cử nhất động của Ngô Bằng, đáng vẻ lau mồ hôi đầy gợn cảm. Lục Lê dường như thật sự quay lại tuổi mười tám, đây là mối tình đầu của anh, chính như tất cả mọi người hay nói, mặc dù trải qua vô số năm trên tình trường, thế nhưng mối tình đầu vẫn là mối tình cả đời khó quên.

Sắc trời dần mờ tối, thời tiết tháng chín chạng vạng mà vẫn oi bức không chịu nổi, Lục Lê cởi áo đồng phục, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, một mình đi qua sân trường yên tĩnh.

Đây là cuộc sống Lục Lê đã từng trải qua, mỗi ngày đều ở lại trường đợi đến tối, sau đó một mình đi qua sân trường, đi qua đường cái, một mình về nhà.

Nhưng hôm nay tâm tình của anh lại đặc biệt thoải mái, anh không thể ngờ rằng, đời này vẫn còn được nhìn thấy mẹ một lần nữa!

3. Chương 3

Lục Lê thực sự về nhà. Trong ấn tượng của anh, quả thật đã lâu anh chưa từng về nhà, cũng đã lâu không còn nhìn thấy mẹ mình.

Lục Lê nôn nóng sợ hãi đứng trước cửa nhà, móc chìa khóa từ trong túi áo đồng phục, đứng trước cửa không hiểu sao lại thấy do dự. Giờ phút này, Lục Lê cảm giác mình thật sự là một người nhát gan, cảm giác lo lắng khó hiểu từ trước đến nay chưa từng có bủa vây lấy anh.

Do dự nửa ngày, cuối cùng Lục Lê vẫn mở cửa.

-Mẹ, con về rồi.

Lục Lê cố gắng biểu hiện bình thường như mọi ngày.

-Gia Kỳ, con về rồi à. Đói chưa, mẹ đi nấu cơm cho con.

Lục Lê thật sự gặp được mẹ mình, người duy nhất trên thế giới này đối xử tốt với anh. Thế nhưng đời trước anh lại vì thứ tình yêu chó má mà hại chết mẹ mình.

Hôm nay nhìn người mẹ có chút gầy gò trước mắt, Lục Lê chỉ thấy áy náy vô cùng. Anh vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân, đời này anh thề nhất định phải hiếu thuận với mẹ.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn báo mà mẹ không đợi*, cảm giác này thật đáng sợ.

Mẹ anh thoát nhìn có vẻ mệt mỏi, con mắt hơi sưng đỏ, Lục Lê không cần hỏi cũng biết trước khi anh về nhà mẹ nhất định đã khóc rất lâu. Aizz, cuộc sống như vậy đến lúc nào mới kết thúc.

Mẹ anh vừa muốn quay người đi vào phòng bếp, Lục Lê bỗng gọi mẹ lại.

-Mẹ.

Mẹ Lục quay đầu nhìn con trai.

-Mẹ, con không đói đâu, mẹ đi nghỉ đi.

Nói xong, giọng Lục Lê có chút ghen ngào.

Thấy con trai hôm nay có vẻ khác thường, mẹ Lục ngược lại còn quan tâm hỏi han.

-Gia Kỳ, con làm sao vậy? Thân thể không thoải mái à? Có phải áp lực học hành quá lớn không? Học hành cứ cố hết sức là được rồi, mẹ vẫn biết con rất cố gắng.

Đối mặt với quan tâm chu đáo của mẹ Lục Lê lại càng xấu hổ, anh vội lắc đầu.

-Con không sao đâu mẹ, con vào phòng đọc sách, con sẽ cố gắng học tập thật tốt, mẹ yên tâm.

Đây là lần đầu tiên từ khi lên cấp ba Lục Lê nói với bà như vậy, bà biết mình không thể cho con trai môi trường phát triển tốt đẹp. Đời này bà chỉ cầu mong Gia Kỳ có thể bình an lớn lên, có thể lớn khôn thành người như những đứa trẻ khác, còn những cái khác bà không muốn tạo áp lực nặng nề cho con trai nên rất ít khi yêu cầu con cái gì. Thế nhưng hôm nay Lục Lê lại như trưởng thành trong một đêm.

Mẹ Lục nhìn bóng lưng Gia Kỳ, trong lòng cảm thấy vui mừng, nhưng nhiều hơn là chưa xót kéo dài.

Lục Lê trở về phòng ngủ ngã người xuống giường. Anh nhìn chằm chằm lên trần nhà, trong lòng tự nói với mình hết lần này đến lần khác, một đời này anh nhất định phải thay đổi những chuyện kia.

Buổi tối đầu tiên sau khi Lục Lê sống lại thì mất ngủ, bởi vì trước khi ngủ anh nhớ tới Tần Thiếu Phong. Anh không biết đời này còn có thể gặp được hắn không, gặp được hắn còn có thể quen biết hắn không, quen biết hắn thì làm thế nào đối mặt với hắn. Hoặc là, đời này hai người họ sẽ vĩnh viễn không hề gặp nhau, sống trong thế giới của mỗi người, vì cuộc sống mà bôn ba.

Được rồi, đi cmn Tần Thiếu Phong đi! Trong lòng Lục Lê hiểu rằng, việc cấp bách bây giờ là giải quyết vấn đề trong nhà.

Không biết trôi qua bao lâu, Lục Lê ngủ mất. Anh mơ một giấc mơ rất dài, anh mơ tới Ngô Bằng, còn mơ thấy mình cầm tờ giấy thông báo tươi cười thổ lộ với cậu ấy. Khó tin hơn là anh mơ thấy anh và mẹ cùng rời khỏi nơi nước sôi lửa bỏng này, mẹ đứng ở đó vui vẻ cười với anh, là nụ cười chưa bao giờ có.

*

Khi Lục Lê tỉnh lại là năm giờ sáng, ngoài trời đã sáng từ lâu. Nghỉ dưỡng cả đêm, Lục Lê cảm giác bản thân sinh lực dồi dào. Anh chợt nhớ tới cảnh mộng tối qua, khéo miệng nhẹ nhàng cong lên.

Điều ấy sẽ biến thành sự thật ư? Nếu đời này là kết cục như vậy có vẻ cũng không tệ, Lục Lê nhàm chán nghĩ vậy.

Lục Lê mặc đồng phục, gấp gọn chăn màn rồi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Đứng trước gương soi, khi lần đầu tiên Lục Lê nhìn thấy người trong gương trong đầu từng có nháy mắt kinh ngạc. Lục Lê mười tám tuổi, làn da nhẵn nhụi trắng trẻo, lông mày hơi nhíu tạo ra cảm giác kiêu ngạo cùng lạnh lùng. Trong ấn tượng, bản thân như vậy đại khái chỉ nhìn thấy qua ảnh, vậy mà không ngờ ba mươi năm sau còn có thể nhìn thấy bộ dáng này của mình.

Lục Lê cảm thấy tâm tình không tệ, cho đến khi gặp phải người kia. Từ lúc Lục Lê hiểu chuyện đến giờ, anh rất ít khi gọi tiếng ‘bố’. Anh nghe người ta nói, mỗi đứa trẻ sinh ra câu đầu tiên sẽ là tiếng ‘bố’, Lục Lê cảm giác mình chắc chắn là một ngoại lệ.

Lục Lê cúi đầu đi lướt qua người cha nồng nặc mùi rượu, Lục Lê không muốn động vào ông ta, anh không muốn để mẹ khó xử. Huống chi anh biết, mỗi lần cãi lộn đánh nhau, chịu thiệt chỉ có mẹ anh.

Thế nhưng, có những tai nạn làm thế nào Lục Lê cũng không tránh được. Người đàn ông như còn chưa tỉnh rượu, vừa sáng sớm đã bắt đầu kiểm chuyện với mẹ Lục Lê, ngại bà chỗ này không tốt, chỗ kia không tốt, hơi không lòng một chút thôi là bắt đầu văng tục, thuận tiện lôi Lục Lê ra mắng chung với mẹ anh.

Mẹ Lục vẫn luôn nhẫn nhịn, trong lòng bà hiểu chỉ cần bà mở miệng thì khẳng định sẽ lại là chiến tranh không dứt. Bà không muốn làm Gia Kỳ bị tổn thương, với tư cách là cha mẹ họ thiếu nợ con trai nhiều lắm.

Lục Lê cầm túi xách, thăm nghĩ nhanh chóng rời khỏi đây, chỉ cần rời khỏi đây là có thể mười mấy giờ không nghe thấy tiếng chửi của người kia.

-Đi học làm cái đ*o gì, cả ngày đến trường cũng đ*o thấy kiếm được đồng nào cho ông, đi học có thể làm cơm ăn à!

Lục Lê không nghe lầm, anh còn chưa kịp mở cửa người đàn ông sau lưng đã chuyển lửa giận sang phía anh.

Lục Lê nắm chặt nắm đấm, phần nộ trước giờ chưa từng có thiêu đốt anh. Anh cắn răng, phòng tuyến cuối cùng đang dần đổ sụp từng mảng.

Mẹ Lục nghe tiếng liền đi ra trong bếp ra, vội vàng ngăn trước người con trai:

-Ông lại muốn làm gì? Đợi Gia Kỳ đi rồi ông lại giày vò không được à?

Giọng mẹ anh có hơi khàn khàn, loại phản kháng gần như cầu xin này như một lưỡi dao đâm mạnh vào lòng Lục Lê.

Người đàn ông đứng bật dậy khỏi ghế, tiện tay cầm chén trà ném về phía mẹ Lục.

Lục Lê lùi mẹ lại, chén trà đập vào tường sau lưng Lục Lê tung tóe đầy đất.

Lục Lê thật sự không kiềm chế nổi nữa, dường như áp lực nhiều năm như mãnh thú và nước lũ đồng loạt phóng ra ngoài.

-Đúng vậy, tôi cũng không muốn đi học, tiền đi học còn không bằng để lại cho ông uống rượu đánh bạc! Tôi hết chịu nổi rồi!

Lục Lê đứng ở cửa ra vào, nắm chặt nắm đấm.

-Giỏi, cái đồ vô dụng nhà mày, ngay cả cha ruột mà mày cũng dám phản, xem tao có đánh chết mày không.

Người đàn ông bị những lời này của Lục Lê hoàn toàn chọc giận, giậm chân chửi ầm lên, trên trán nổi đầy gân xanh.

-Cha ruột?! Ông có tư cách gì mà làm cha ruột. Nhiều năm qua ông đã làm cho tôi cái gì? Đã làm cho cái nhà này cái gì? Nếu không phải mẹ tôi thương hại ông, ông đã sớm chết ở sông bạc rồi.

Người đàn ông như phát điên lao về phía Lục Lê hét đấm lại đá, mẹ Lục ở giữa ngăn cản bị lão đập vài cái. Lục Lê kéo mẹ ra phía sau.

Người đàn ông giơ tay, Lục Lê lập tức giữ chặt cánh tay lão. Gần như đã dùng hết sức lực toàn thân.

-Ông đừng ép tôi! Đừng ép tôi! Tôi sẽ không nhẫn nữa đâu!

Người đàn ông không hề bắn khoả dưới nắm tay chính là con mình, Lục Lê chống lại người đàn ông mấy quyền, hai má cùng khóe miệng cũng chảy máu. Lục Lê đương nhiên cũng không thể chống cự vô ích, bên phản kháng bên đẩy người đàn ông ngã xuống đất.

Người đàn ông đại khái đã quen dáng vẻ nhẫn nhục chịu đựng của hai mẹ con Lục Lê, bị Lục Lê đột nhiên phản kháng hù dọa. Lão lung la lung lay đứng dậy, túm tóc Lục Lê.

-Ngay cả tao cũng dám đánh!

Dứt lời du Lục Lê đập mạnh vào cửa.

Lục Lê lão đảo không đứng vững, trán đập vào cửa đau như muốn ngất đi.

Thế nhưng anh không thể ngất, anh phải liều mạng với tên điên này.

-Gia Kỳ, đừng đánh nữa, ông ấy là bố con.

Mẹ Lục nâng Lục Lê dậy, người đàn ông ngừng lại thở, mấy đấm của Lục Lê cũng làm hai má lão bồng rất.

Lục Lê cười phá lên, đáy mắt lại chứa đầy đau đớn.

-Mẹ, con không muốn để mẹ tiếp tục sống như vậy, nếu không chịu được thì ly hôn đi.

Lục Lê nói xong mẹ Lục liền bật khóc nức nở, đã nhiều năm rồi đời bà đều chôn vùi trong cuộc hôn nhân thất bại này. Vì Gia Kỳ, bà nhịn nhục không muốn ly hôn, không muốn để người khác xem thường Gia Kỳ, thế nhưng hôm nay, con trai bà lại nói với bà như vậy.

Đau khổ cùng bất hạnh những năm qua, quả thực cũng cần chấm dứt.

*

Dù thế nào Lục Lê vẫn phải đi học, anh đã hứa với thầy toán là phải học thật giỏi, anh không muốn nuốt lời. Lục Lê cầm túi xách, giơ tay lau khóe miệng, đau quá.

-Mẹ, con đến trường đã, mẹ ra ngoài đợi đi chứ đừng ở nhà, chờ con tan học về rồi nói sau.

Lục Lê cứ thế xách cặp ra khỏi nhà.

Trên đường đến trường Lục Lê cúi đầu rất thấp, anh không muốn để bạn học nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Lục Lê bước vào cổng trường liền nghe thấy có người gọi anh sau lưng:

-Lục Lê, là cậu à?

Lục Lê xấu hổ xoay người sang phía khác, anh không bao giờ nghĩ rằng người đứng phía sau lại là – Ngô Bằng.

4. Chương 4

Lục Lê không thể ngờ được, đây lại là lần đối mặt đầu tiên của anh và Ngô Bằng. Lục Lê nghĩ, nếu là đời trước chắc hẳn mình sẽ bỏ chạy trốn chết thật nhanh, tuyệt đối không thể để Ngô Bằng nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình.

Thế nhưng, sự thật trước mắt lại không thể rõ ràng hơn, Lục Lê mặt mũi bầm dập, khóe miệng cùng má trái còn vết máu chưa khô. Nếu nhìn kỹ còn có thể loáng thoáng nhìn thấy vết bầm trên trán sau tóc mái.

Đương nhiên, tất cả những điều này Lục Lê đều không nhìn thấy, anh chỉ cảm thấy đau rát, trong lòng nghĩ mặt mình chắc đã sớm sưng như đầu heo rồi.

-À. Là tớ.

Lục Lê rặn ra ba chữ kia, vẫn cúi đầu thấp hết mức như cũ.

-Cậu đánh nhau với người khác à? Ai làm thế?

Lục Lê không nhìn thấy vẻ mặt Ngô Bằng lúc này, anh chỉ có thể phỏng đoán từ trong giọng nói hơi lo lắng của Ngô Bằng, nghe hình như là đang quan tâm anh.

Lục Lê thấy ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên bọn anh nói chuyện vậy mà Ngô Bằng lại tỏ vẻ thân mật cùng quan tâm đến mình như vậy. Tình cảnh này, Lục Lê dù đã sống ba mươi năm, dù không tính là nhân vật làm mưa làm gió một cõi nhưng dù thế nào cũng sẽ không lúng túng xấu hổ trước mặt một thiếu niên mười chín tuổi.

Thế nhưng, giờ phút này Lục Lê thật sự không biết nên nói gì.

-Tớ... Không có việc gì. Cảm ơn.

Lục Lê ngẩng đầu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng, khuôn mặt lại nóng rất đau đớn, Lục Lê cau mày nhe răng trợn mắt đúng y bộ dáng dữ tợn.

Ngô Bằng nhìn khuôn mặt trước mắt này hoàn toàn không còn dáng vẻ anh tuấn thanh tú trên khán đài sân bóng rổ hôm trước.

-Tớ đưa cậu đến phòng y tế.

Lục Lê còn chưa kịp làm gì đã bị Ngô Bằng kéo tay đi đến phòng y tế.

Đi qua chỗ rẽ hành lang, Lục Lê rút khỏi tay Ngô Bằng.

-Ngô Bằng, tớ không sao, cậu thả tớ ra trước đã!

Không biết vì sao đời này Lục Lê đặc biệt không thích cảm giác bắt buộc kiểu này, cho dù Ngô Bằng hoàn toàn có ý tốt.

Ngô Bằng trừng mắt nhìn anh.

-Này, cậu nhìn mình xem, cậu đã sưng thành thế này rồi còn nói không có việc gì. Đợi lát nữa ra khỏi phòng y tế tớ sẽ xin nghỉ giúp cậu, cậu về nhà đi.

-Về nhà?

Lục Lê vô thức lặp lại, cơn nóng rát lại lần nữa kéo tới, dường như chỉ có đau đớn này mới có thể nhắc nhở anh, khiến anh không lúc nào không nhớ đến sỉ nhục mà mình phải chịu.

-Được rồi được rồi, đi thôi.

Giọng Ngô Bằng dịu đi không ít, lại như đang xin Lục Lê giúp mình.

Lục Lê gật đầu, vừa định cười với hắn thì đau đớn đã dập tắt tất cả.

-Cái mặt đang êm đẹp, cũng không sợ hủy dung à!

-...

Lục Lê im lặng.

Phòng y tế nằm ở phía nam trường học, là một khu nhà tương tự kiểu tây âu phục cổ, căn cứ lịch sử trường học ghi lại, tòa nhà này do phát xít Đức xây nên.

Hai người một trước một sau đi vào, chuông vào học vang lên ầm ĩ ở phía xa, Lục Lê dường như cũng đã quên tiết đầu tiên là của thầy toán. Bởi vì, giờ phút này anh đã nghĩ đến một vấn đề khác.

-Ngô Bằng, chúng ta dường như... Trước đó... Cũng không mấy...

Lục Lê ấp a ấp úng.

-Không quen? Không biết?

Ngô Bằng đi ở phía trước, vóc dáng cao ráo tạo ra cái bóng ở đằng sau, Lục Lê liền đi bên trong cái bóng này.

-Cậu đã ngồi ở đó xem bóng hai năm rồi, thế này coi như không biết à? Cậu với Diệp Sâm quan hệ rất tốt, thấy mỗi ngày cậu đều cùng luyện bóng với cậu ta.

Bước chân Lục Lê bắt giác chậm lại, anh nên trả lời thế nào đây? Phải nói “A, không đúng, người tớ đợi là cậu” hoặc là “Kỳ thật, tớ là vì xem cậu” hay hoặc là “Tớ thích cậu”.

Lục Lê không biết, đời trước quả thật anh đã từng thích Ngô Bằng, thời gian hai năm với một thiếu niên bi thảm cũng không phải một hai câu có thể nói hết được, thế nhưng đời này thì sao? Ngô Bằng đối với anh, vẫn quan trọng như vậy ư?

Thấy Lục Lê im lặng không nói, Ngô Bằng cũng không hỏi tiếp. Chỉ có điều, Lục Lê đi đằng sau không nhìn thấy lúc Ngô Bằng im lặng, con người âm thầm không còn phong thái tự tin lúc ở trên sân bóng.

Tâm tư của Ngô Bằng, Lục Lê anh có thể hiểu không?

*

Khu nhà phát xít Đức xây có bầu không âm u vắng vẻ, lại thêm mùi thuốc khử độc gay mũi khiến người ta không khỏi lạnh sống lưng.

Tiếp Lục Lê là một giáo y già trong trường, một bên làm vệ sinh cho Lục Lê, một bên giáo huấn.

-Lớn từng này tuổi rồi còn đánh nhau! Aizz, cậu nhìn vết thương này đi, ra tay không nhẹ chút nào.

Bà thành thạo dùng kẹp gấp một ít bông, thấm chút i-ốt, cẩn thận lau sạch từ trong ra ngoài vết thương trên trán cùng má trai của Lục Lê.

Lục Lê đau đến nhe răng trợn mắt, giáo y già làm chậm lại, vớt một miếng bông dính đầy vết máu vào thùng rác sau lưng, tiếp tục vệ sinh.

-Chàng trai, cậu người cao chân dài, thừa sức lực cũng không thể dùng vào việc này. Cậu xem đi, chắc chắn, cậu đánh cậu ta thế này đây.

Giáo y già quay đầu lườm Ngô Bằng. Mặt Ngô Bằng hiện ba sọc đen.

-Hả?

Lục Lê không nhịn được cười, vừa cười vừa nghiêng một bên xuýt xoa, dáng vẻ buồn cười vô cùng.

Lúc đi ra phòng y tế, mặt Lục Lê lại càng xấu, chỉ có điều chính anh có lẽ cũng không nhìn thấy, i-ốt màu nâu đỏ loang lổ trên mặt anh, ai không biết còn tưởng anh đang cos Chung Vô Diễm ấy.

Ngô Bằng nói đùa vài câu nhưng Lục Lê lại cứ rầu rĩ không vui. Ngô Bằng hỏi anh làm sao, anh lại trả lời không có gì, Ngô Bằng cũng không hỏi nữa.

Cuối cùng Lục Lê vẫn đến muộn, còn đến muộn hẳn một tiết, lúc anh đến cửa phòng học 12B thầy toán đang ôm sách giáo khoa ra ngoài.

-Thưa thầy em...

Lục Lê còn chưa giải thích xong đã bị tiếng cửa thầy toán ngắt ngang.

-Lục Lê, em làm sao đây hả? Ai đánh em à? Hả?

Lục Lê không rõ thầy toán đang quan tâm anh hay là trách cứ anh, chỉ có điều giọng điệu này có lẽ chỉ nghe được lúc mình thất bại.

-Tự em bị va vào, vừa mới đến phòng y tế về nên đến muộn, xin lỗi thầy.

Lục Lê biểu hiện vô cùng chân thành tha thiết.

-Va ở đâu? Anh cũng biết va thật đấy. Không sao là thế nào, nếu không anh cứ về nhà nghỉ ngơi đi.

Thầy toán tuôn một tràng.

-Không cần đâu thầy, em thật sự không có việc gì, em vào lớp đây.

Dứt lời Lục Lê lao nhanh như chớp vào lớp.

May mà Lục Lê lao rất nhanh, bạn học đầu lớn còn chưa kịp thấy rõ mặt Lục Lê thì anh đã xông thẳng về chỗ ngồi cuối lớp.

Diệp Sâm đang ngủ say. Bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh có người đẩy mình, diệp mắt mở hai mắt nhập nhèm buồn ngủ, bỗng nhìn thấy cái mặt không thể chịu được như vậy, quả thật lại càng hoảng sợ.

Lục Lê ngồi vào chỗ, cũng đợi Diệp Sâm 'thăm vấn'.

-Cậu, cậu, cậu, cậu, cậu...

Diệp Sâm chỉ vào cái mặt khó coi kia của Lục Lê.

-Cậu cái gì mà cậu, chưa thấy ai bị đánh à!

Lục Lê trừng mắt lườm hẳn, sau đó lại xuýt xoa, bây giờ ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy đau đớn.

-Cậu không sao chứ?

Diệp Sâm nuốt nước miếng, khẩn trương hỏi thăm.

-Không chết được.

Lục Lê vừa cầm sách vừa trả lời.

-Chiều hôm qua vẫn còn bình thường mà, ra tay với lão à?

Diệp Sâm thăm dò.

Lục Lê nhớ mang máng, đúng thời gian này đời trước Diệp Sâm cũng biết một ít chuyện, đương nhiên là về gia đình của anh. Cũng đúng, Diệp Sâm với anh thân thiết như vậy, dù muốn giấu cũng khó mà giấu được.

Lục Lê thở dài gật đầu.

Diệp Sâm đáp.

-Tở ửng hộ cậu, cậu trước đây quá mềm yếu.

Dứt lời còn vỗ vai Lục Lê.

-A –

Lục Lê suýt nữa hét lên, Diệp Sâm vội rút tay về. Lục Lê xoa bả vai đang đau buốt từng cơn, nghĩ thầm nhất định là vừa rồi đập vào khung cửa.

Cả ngày Lục Lê đều không yên lòng, anh nghĩ bước tiếp theo rốt cuộc nên làm thế nào, cái nhà kia là không thể ở được nữa rồi. Dù thế nào anh cũng muốn tìm đường ra cho mẹ và chính bản thân anh. Dù sao cỏi ra cái vẻ trẻ trung bên ngoài này thì Lục Lê chính là có linh hồn của người 30 tuổi.

Việc ly hôn này dù gì cũng cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Chuông tan học vừa vang lên Lục Lê liền thu dọn túi xách, vội vã rời khỏi trường học.

Diệp Sâm đuổi theo sau anh.

-Này, Lục Lê, cậu thật sự không chơi bóng à? Này –

Lục Lê chạy qua sân trường, lần đầu tiên trong đời có cảm giác mong muốn được về nhà. Đúng lúc ra khỏi cổng trường, Lục Lê phát hiện, trong đám người đứng ở phía xa, mẹ anh đang đợi anh.

5. Chương 5

Lục Lê biết mẹ mình không thể tiếp tục sống như vậy, thế nhưng trước mắt còn có cách nào? Lục Lê trầm trở suy nghĩ, muốn tìm ra biện pháp tốt nhất.

Mẹ Lục đứng ở đối diện đường cái, trong trí nhớ đã rất lâu rồi bà không còn đứng ở cổng trường chờ con trai tan học như khi nó còn bé nữa.

Trên mặt Lục Lê vẫn bôi đầy thuốc đỏ, mẹ Lục nhìn mà đau lòng muốn chết.

-Mẹ, mẹ thích cuộc sống như vậy ư?

Lục Lê hỏi bà, đi thẳng vào vấn đề không hề quanh co lòng vòng.

Mẹ Lục im lặng một lúc, chậm rãi mở miệng.

-Mẹ hiểu ý của con, mẹ cũng suy nghĩ cẩn thận rồi, mẹ sẽ không để cho con phải chịu bất cứ thiệt thòi gì nữa.

-Mẹ, đây không phải việc thiết thòi hay không thiết thòi. Tương lai mẹ phải có cuộc đời thuộc về mình, gia đình hiện tại không phải toàn bộ cuộc đời mẹ.

Mẹ Lục có chút kinh ngạc nhìn con trai, bà không tưởng được con mình lại có thể nói ra những lời như vậy.

Dưới bóng cây chỉ những ngày hè mới có, mẹ Lục cùng Lục Lê sóng vai bước đi, bóng người chậm rãi kéo dài sau lưng.

Mẹ Lục chần chừ hồi lâu cuối cùng mới mở miệng nói, biểu cảm trên mặt có hơi nghiêm trọng, cứ như nói ra những lời sau đây sẽ lấy đi tất cả dũng khí mà bà có.

-Con trai, con trưởng thành rồi, mẹ muốn ở góc độ một người bạn nói chuyện với con được chứ?

Lục Lê gật đầu.

-Hai mươi năm trước, lúc mẹ chuyển về sống ở nông thôn có qua lại với một người, khi đó mẹ còn rất trẻ lại rất tôn thờ tình yêu, đặc biệt là ở nông thôn buồn tẻ. Thế nhưng người ấy lại không giống vậy, khoảng thời gian ấy mẹ rất vui vẻ. Song mặc dù như vậy chúng ta cũng chỉ mới là tình trong như đã mặt ngoài còn e. Về sau, ông ngoại con tìm cho mẹ một công việc, mẹ đưa người ấy đến trước mặt ông ngoại con, ông ngoại con lại kiên quyết không đồng ý. Aizz... Cứ thế, cuối cùng chúng ta cũng không được ở bên nhau. Vì trả thù ông ngoại con, ông tìm cho mẹ bất cứ đối tượng gì mẹ đều không đồng ý, không chỉ có vậy, lúc ấy mẹ còn tìm người không có công việc ổn định là bố con. Ha ha, đúng là báo ứng, trải qua nhiều năm như vậy đều là mẹ tự tìm.

Ở kiếp trước Lục Lê chưa từng nghe mẹ kể về chuyện này, nhìn mẹ mình rất bình tĩnh kể lại câu chuyện cũ này Lục Lê cũng thấy kinh ngạc.

-Vậy về sau mẹ với chú ấy có liên lạc không?

Mẹ Lục đáp.

-Từ đó cứ đến sinh nhật hàng năm, chúng ta lại gửi cho nhau một bức thư, những năm gần đây mẹ vẫn cất kỹ. Mẹ vẫn cho là chú ấy đã sớm lập gia đình, thế nhưng mãi đến năm nay mẹ mới biết, nhiều năm như vậy chú ấy vẫn ở một mình. Nói thật, lòng mẹ không thể không nghĩ đến chú ấy. Không lâu trước bố con phát hiện những bức thư này, cũng biết được tin đến nay chú ấy vẫn chưa lập gia đình, ông ấy cho rằng những năm qua mẹ bất trung với ông ấy nên càng ngày càng tồi tệ hơn. Con trai, có đôi khi mẹ nghĩ lại cảm thấy vô cùng xin lỗi con.

Trong lòng Lục Lê sáng suốt rất nhiều, người mẹ cả đời tính cách nhu nhược có can đảm đối mặt với cuộc đời thật sự của mình, đây đã là tiến bộ rất khá rồi. Huống chi đời trước mẹ anh bị tra tấn đến chết trong cuộc hôn nhân thống khổ này, cũng không tìm được tình yêu thuộc về mình.

-Mẹ, mẹ đừng nói như vậy. Dù không có những bức thư ấy thì người đàn ông kia chẳng phải cũng vẫn đối xử ngày càng tồi tệ với chúng ta sao? Mẹ, cuộc đời của mẹ còn rất dài, mẹ không thể cứ uất ức hèn mọn sống cả đời như vậy được.

Trong mắt mẹ Lục còn chút chần chờ.

-Mẹ thật sự có thể có lựa chọn khác ư?

Lục Lê gật đầu vô cùng dứt khoát tự tin.

Lục Lê biết, sống lại một đời tuy anh chưa đến mức không gì không làm được, thế nhưng anh có thể từ từ im lặng thay đổi tất cả. Ít nhất tìm cho mẹ anh một nơi dừng chân tốt.

Trong thư gửi cho Trần Ủy Nhiên, Lục Lê thông báo tin mẹ anh tái hôn cho Trần Ủy Nhiên. Một cuộc tình vượt qua hơn hai mươi năm phong ba bão táp cuối cùng tu thành chính quả thế này, vốn chính là một chuyện khiến người ta vui vẻ.

Nửa tháng sau thư của Trần Ủy Nhiên quay lại, nội dung ngoài việc chúc phúc mẹ Lục, Lục Lê còn đọc được sự bất đắc dĩ giữa những dòng chữ của Trần Ủy Nhiên. Lục Lê biết, Trần Ủy Nhiên cũng có gia đình không hạnh phúc như mình, tuy anh không dám góp ý gì cho Trần Ủy Nhiên trong việc này, nhưng anh vẫn hi vọng chuyện này có thể hoặc nhiều hoặc ít cho Trần Ủy Nhiên động lực để thay đổi.

Hai người hẹn nhau trong thư, nhất định phải gắng hết sức mình thi đỗ đại học trọng điểm.

6. Chương 6

Lục Lê sống hai đời mới thật sự cảm nhận được năm cuối cấp như địa ngục, anh biết muốn hoàn toàn thay đổi nhân sinh bi kịch của mình, anh nhất định phải nghiêm túc học tập để có số điểm thật cao trong thời đại thi đại học là con đường quan trọng nhất này.

Có lẽ như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày có thể đứng chung một chỗ với hân.

Sang đầu năm sau là kỳ thi thử đầu tiên. Lục Lê xem như dốc hết sức thể hiện thực lực của mình.

Đứng thứ chín trong lớp.

Thành tích này tuy làm anh chưa thấy thỏa mãn, nhưng cũng khiến giáo viên cùng bạn học trong lớp cực kỳ khiếp sợ.

Kiếp trước thành tích của Lục Lê luôn ở khoảng trung bình khá, thành tích trong top 10 đáng nể kiểu này chưa bao giờ xuất hiện trên người anh.

Diệp Sâm nhìn anh như dò xét quái vậy, “Cậu bật hack đúng không?!”

Lục Lê cúi đầu nhìn đề sai trên bài thi, không đếm xỉa gì tới hân, “Cậu cũng tập trung học hành đi, còn không đến nửa năm nữa thôi, có chỗ nào không hiểu tớ có thể giúp cậu.”

Diệp Sâm đã triệt để bó tay với một Lục Lê rực rỡ hân lên trước mắt này.

Lúc tan học, Diệp Sâm vẫn như mọi ngày đi cùng Lục Lê ra khỏi lớp.

-Đánh cầu một lúc không? Đã lâu không đánh rồi.

Sau khi mẹ anh tái hôn đã rời khỏi căn nhà lúc đầu, Lục Lê cũng vào trọ trong trường. Con người bố dượng không tệ, cũng rất tốt với Lục Lê, nhưng Lục Lê cuối cùng vẫn quyết định trọ trong trường, như vậy cũng có nhiều thời gian học hơn.

Lục Lê vốn định đi canteen ăn cơm, sau đó đến thư viện củng cố số kiến thức vừa mới học, nghe Diệp Sâm nói vậy cũng khiến anh thấy khó xử.

Diệp Sâm có chút thất vọng.

-Nếu cậu không đi thì tớ cũng không đi, chỉ là bọn họ đã hẹn trước với Ngô Bằng rồi, vốn định đi gặp cậu ấy, nhưng thế này thì chúng ta đi ăn cơm đi.

Lục Lê thấy bộ dáng Diệp Sâm rầu rĩ như vậy, dù bây giờ học cũng không có mấy hiệu quả, chẳng bằng đi rèn luyện một chút, tiện thể còn có thể tháo gỡ với người mình từng thăm mền kiếp trước.

Cũng không phải có ý đồ gì, trong thân thể có linh hồn 30 tuổi đã khiến anh sớm không còn khát khao với tình yêu như lúc còn thanh xuân. Sống lại một đời, anh muốn cố gắng phấn đấu tạo nên một nhân sinh đặc sắc cho bản thân.

Mấy tháng tiếp theo, quả nhiên Lục Lê học như ‘mở hack’ trong miệng Diệp Sâm, kiếp trước lúc ở đại học ít nhiều cũng tiếp xúc với một ít kiến thức. Kỳ thực kiến thức vốn liên quan với nhau, bây giờ học lại cũng không khó khăn như trước.

Ngày 7 tháng 6, ngày hôm nay rốt cuộc đã đến. Ở Trung Quốc có một kỳ thi đại học vô cùng nghiêm túc như vậy, Lục Lê cố kiềm nén để tâm tình mình bình tĩnh đến trường thi.

Đề thi kiếp trước anh đã quên gần hết nhưng dù sao có chút ấn tượng, lúc trước khi ôn tập Lục Lê cũng nhiều ít khoanh vùng ôn tập vùng trọng điểm, sau khi thi xong ngày đầu tiên cảm giác cũng khá ổn.

Ngày đầu tiên thuận lợi khiến Lục Lê vô cùng tin tưởng. Ngày hôm sau, cuối cùng cuộc thi cũng kết thúc trong ánh trời chiều ngả về tây.

Ngày thi hôm nay khiến đời này Lục Lê không bao giờ quên. Đời trước thành tích của Lục Lê quá kém, rất nhiều bài không làm được, không cần chờ có kết quả cũng biết đại khái mình thi được bao nhiêu điểm.

Thế nhưng sống lại một đời, tất cả đều không giống trước. Anh ở trường thi bình tĩnh thoải mái, từ trước đến giờ không hề biết đi thi lại là một chuyện tuyệt vời như vậy.

Một ngày trước khi có kết quả, Lục Lê đi cùng Diệp Sâm đến trường chơi bóng, không biết có phải trùng hợp không mà Ngô Bằng cũng đã ở đó. Chơi bóng cả buổi chiều xong, Diệp Sâm rủ mấy người anh em thường ngày chơi khá thân đi ăn đồ nướng.

Ngô Bằng mặc đồng phục bóng rổ màu trắng, trong lớp quần áo rộng thùng thình có thể loáng thoáng nhìn ra thân thể rắn chắc của hắn. Đứng bên cạnh Ngô Bằng cao gần 1m88, Lục Lê thấp hơn hắn gần nửa cái đầu.

Đêm đó tất cả mọi người uống không ít, dù sao ở bên nhau đã ba năm, vừa cùng trường lại còn là bạn cùng đội bóng, tình cảm ấy khó mà nói hết. Lục Lê từ lúc trọng sinh đến nay cũng chưa uống rượu một lần, đêm nay coi như thoải mái uống.

Rượu qua ba vòng, tất cả mọi người cũng uống tương đối nhiều vì thế đều tự mình về nhà.

Diệp Sâm và những người khác đều đi nhau liêu xiêu lảo đảo bước đi, chỉ còn lại Ngô Bằng cùng Lục Lê đứng ở đó.

-Ngày mai sẽ có kết quả, căng thẳng không?

Một tay Ngô Bằng xoay bóng, tùy ý hỏi.

Lục Lê:

-Lúc vừa thi xong thì cũng căng thẳng, bây giờ thì thoải mái rồi. Dù sao kết quả cũng đã định rồi.

Ngô Bằng cười nói.

-Người nghĩ thoáng như cậu không nhiều lắm.

Lục Lê cũng cười cười.

-Cậu có lẽ cũng thi khá tốt.

Tuy nói mỗi ngôi trường đều có người thể thao tốt, cũng sẽ có người học tập tốt, thế nhưng Ngô Bằng lại người làm tốt cả hai. Lục Lê sống lại một đời, ở ban đêm hơi say rượu này cũng khó tránh khỏi sảo nảo, nhân tài như Ngô Bằng có lẽ sẽ có tiền đồ rực rỡ.

Một lúc sau, Lục Lê ra về đùa giỡn nói.

-Ngô Bằng, kỳ thật có một việc cậu vẫn không biết, rất lâu trước đâu tớ đã tự nói với mình, nếu tớ thi đỗ đại học, tớ sẽ nói với cậu một chuyện. Nhưng, cậu đừng hỏi tớ là chuyện gì, bây giờ tớ sẽ không nói cho cậu.

Ngô Bằng cười với Lục Lê, cảm thấy có lẽ người này uống say rồi, xem ra là không hay uống rượu.

Lục Lê thấy Ngô Bằng im lặng không nói gì, chỉ không ngừng dùng đầu ngón tay xoay bóng.

-Sao cậu không hỏi?

Bị gió đêm thổi, Lục Lê cũng thấy đầu có hơi choáng váng.

Ngô Bằng cười nói.

-Không phải cậu bảo sẽ không nói cho tớ biết sao? Vậy tớ còn hỏi làm gì.

Lục Lê câm nín luôn.

Ngô Bằng lại nói.

-Còn có thể nói cái gì?! Chẳng lẽ lại có thể là vừa ý tớ rồi?

Lúc Ngô Bằng nói lời này nơi đáy mắt như có gợn sóng.

Lục Lê nhú mày.

-Cũng chưa chắc không có khả năng này!

Ngô Bằng cười to vài tiếng:

-Được rồi, tớ đồng ý.

Lục Lê có men say cười nói.

-Cậu đồng ý cái gì? Tớ chưa nói gì mà.

-Đương nhiên là đồng ý thổ lộ của cậu!

Lục Lê không ngờ mình sống hai đời, tình yêu thầm kín của anh lại được nói ra trong buổi tối say khướt này.

Thế nhưng anh biết, đây cũng chỉ là đùa vui giữa bạn bè mà thôi.

Ngô Bằng đưa Lục Lê về đến nhà rồi nhìn Lục Lê lung la lung lay đi lên lầu.

Nhìn thiếu niên mang men say trước mắt này, nhìn người đã từng ngồi trên khán đài sân bóng yên lặng chú ý hẳn hai năm này, ngô bằng chỉ cảm thấy tim đập hụt mấy nhịp.

Có lẽ, cũng chỉ có thể vào lúc cậu ấy uống say mới dám nói ra mấy chữ ấy.

Chẳng lẽ lại có thể là vừa ý tớ rồi?

Dưa ngốc!

Là tớ đã vừa ý cậu từ lâu rồi!

7. Chương 7

Lục Lê ngủ một giấc rất ngon.

Ngày hôm sau với tâm tình cực kỳ bình tĩnh, Lục Lê biết được thành tích của mình.

Hơn điểm chuẩn 20 điểm.

Thành tích này khiến mẹ Lục kích động muốn khóc, Lục Lê cảm giác một năm này mình vất vả không phí công.

Trong nháy mắt nhận được kết quả, anh viết thư cho người bạn tốt chưa từng gặp mặt kia.

Thành tích của Trần Úy Nhiên vẫn luôn ưu tú, anh đương nhiên không cần lo lắng. Chỉ là trong giờ phút này, anh thật sự muốn chia sẻ với Trần Úy Nhiên, chia sẻ đủ loại cảm ngộ của anh sau khi sống lại. Thế nhưng lý trí nói cho anh biết, chuyện sống lại này quá hư ảo, dù là anh cũng vẫn không thể tin những ký ức mãnh liệt trong đầu mình kia.

Lục Lê ra ngoài gửi thư, cùng lúc đó anh đến nhà Ngô Bằng.

Rõ ràng chỉ muốn đến thăm hỏi một chút, thế nhưng tâm tình anh vẫn kích động khó tả. Nếu căn cứ vào ước định của anh, như vậy hôm nay chính là ngày anh muốn thổ lộ với Ngô Bằng.

Nhà Ngô Bằng ở trong một tòa nhà ngang kiểu cũ ở trung tâm chợ, Lục Lê không biết địa chỉ cụ thể nhà hẳn ở đâu, chỉ đành chờ người dân trong khu nhà xuống sẽ hỏi thăm.

Thế nhưng cũng tình cờ, Lục Lê đợi hơn nửa tiếng cũng không thấy có ai xuống.

Thời tiết tháng sáu thay đổi thất thường, buổi sáng lúc ra ngoài bầu trời vẫn trong xanh, bây giờ đã mây đen đầy trời.

Không lâu sau, người thì không đợi được ra, ngược lại đợi được mưa to đến.

Lục Lê đứng trong hành lang kiểu cũ tránh mưa, thế nhưng mưa vẫn hắt ướt người anh.

Nửa ngày trôi qua, một bà lão đi ra từ trong hành lang.

-Bà ơi, bà biết nhà Ngô Bằng trong khu này là nhà nào không?

Bà lão nghĩ nghĩ:

-Nhà tiểu Bằng à? Nhà tiểu Bằng sáng nay dọn đi rồi, nghe nói tiểu Bằng bị cha mẹ nó cho ra nước ngoài rồi.

Lục Lê đứng sững tại chỗ, cả buổi sau mới nói cảm ơn bà lão, sau đó đợi mưa về.

Mưa gõ vào trên mặt, chảy vào trong miệng lại là vị đắng chát. Lục Lê sống hai đời vậy mà không biết vị nước mưa lại giống với vị của nước mắt...

Tình yêu của Lục Lê cứ thế vô tận mà chết...

Anh và Ngô Bằng quả nhiên không phải người một thế giới, sau khi sống lại anh vẫn không đuổi kịp bước chân Ngô Bằng.

8. Chương 8

Lục Lê đi không lâu sau, một đám người xa lạ liền lao vào nhà Ngô Bằng.

Bà lão xuyên qua mắt mèo nhìn mọi việc xảy ra ở cửa đối diện, mắt bà có hơi mờ nhìn không rõ lắm, chỉ nghe một người đàn ông trong đó nói:

-Lão Ngô cuốn nhiều tiền như vậy, thế mà lại để một nhà ba người nhà lão trốn đi?

-Mẹ nó, đuổi tới chân trời góc biển cũng không thể để bọn chúng đi như vậy được!

Bà lão thở dài, nhỏ giọng thầm thì:

-Ngôi nhà đang yên đang lành...

9. Chương 9

Lục Lê như nguyện thi đỗ vào đại học y khoa trọng điểm, mà trong thư Trần Ủy Nhiên gửi đến cũng nói cậu dựa vào thành tích ưu tú của mình thi đỗ đại học nổi tiếng trong nước.

Hai người lại lần nữa lỡ dịp gặp nhau, rơi vào đường cùng hai người bạn qua thư chưa từng gặp nhau đã hẹn, tương lai tìm việc làm nhất định phải ở cùng một nơi. Đầu kia điện thoại, Trần Ủy Nhiên cười nói, “Thanh Thành là một nơi tốt! Tổ mời cậu ăn sò cùng cua biển mai thôi!”

Lục Lê cười rạng rỡ, chỉ là mắt mắt dưới đáy lòng làm thế nào cũng khó có thể quên.

...

Bốn năm sau.

Từ khi Trần Úy Nhiên khai trương nông gia nhạc, làm ăn cũng dần phát đạt.

Lục Lê công tác trong bệnh viện cũng rất tốt, đây chính là thời kỳ phát triển trong sự nghiệp của anh. Kiên trì vài năm cũng leo lên được chức chủ nhiệm, như vậy cũng không uống phí sống lại một đời.

Có một ngày Trần Úy Nhiên đột nhiên đến bệnh viện, sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

Lục Lê cười cậu:

-Ông chủ Trần, đừng có cậy mạnh như vậy. Cậu không phải người sắt, phải nghỉ ngơi thật tốt, suốt ngày nghĩ đến việc kiếm tiền.

Trần Úy Nhiên vội giải thích.

-Cậu nói thể là oan cho tớ rồi, gần đây tớ bớt lo không ít, chú Lưu ở đây trông coi hộ, tớ căn bản chỉ là ông chủ chỉ tay năm ngón. Cậu xem, gần đây tớ còn mập ra không ít này.

Dứt lời, Trần Úy Nhiên chỉ chỉ vòng eo của mình.

Lục Lê hỏi cậu.

-Vậy cậu không thoải mái ở đâu?

Trần Úy Nhiên:

-Không muốn ăn, ăn một chút bụng đã trướng muốn chết. Không phải là dạ dày có vấn đề chứ?

Lục Lê hơi chần chừ, kéo Trần Úy Nhiên đến phòng siêu âm. Em gái trong phòng siêu âm là người sùng bái Lục Lê, Lục Lê hỏi mượn thiết bị dùng một lúc cô đương nhiên rất bằng lòng.

Lục Lê thao tác thiết bị, dò xét một vòng trên bụng Trần Úy Nhiên, quả nhiên.

Lục Lê không biết nên lo lắng hay vui vẻ.

-Lão Trần, hai cậu không sử dụng biện pháp an toàn à?

Cuối cùng Tích Tích cũng có em trai hoặc em gái rồi...

Lục Lê cùng Trần Úy Nhiên sóng vai đi ra bệnh viện, Trần Úy Nhiên còn chìm đắm trong tâm trạng phức tạp khó giải quyết. Vừa định nói gì đó với Lục Lê, nhưng không ngờ Lục Lê lại đứng sững tại chỗ như bị choáng váng.

Nhìn người đàn ông đang tiến lại gần trước mặt.

Người đàn ông kia mặc đồng phục chuyên biệt, nếu Trần Úy Nhiên không nhìn lầm, vậy hẳn là đồng phục cơ trưởng trong hệ thống hàng không.

Người đàn ông thân hình cao lớn, lớn lên rất anh tuấn, lại thêm bộ đồng phục màu trắng xanh da trời trên người này càng tăng lên sự nổi trội của anh ta.

Đôi môi Lục Lê giật giật, giọng nói rất nhỏ, chỉ nghe được anh từ từ thốt ra:

-Ngô Bằng...

Mà người đàn ông kia cũng như tấm gió xuân bước về phía anh, ánh mặt trời sau lưng trở thành khung cảnh làm nền cho anh ta!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-nao-cho-em>